

en, deze
Hesche
waren,
gehoed
lat geen
kunnen
wat dui-
mengsel
h loven
dat iets
eft Nie-
ponta-
biinge-
nen het
t leven.

geven,
eenige
heeft
ven op
dat het
ldicha-
ebiteert
vendien
hoe is
gaat hij
het in
is mo-
nenging
dien le-
hij dus
het zijn
Wel is
„Maar
bestaan
ers spa-

terug.
sch bij-
logetiek
ie den
twintig.
om stelt
kunnen
ig heb-
ns dent
juiste
d. L(in-
“

te ver-
Maar...
et eene

den ge-
ide tijd-
eleantie
regelen.
dienen,

de ver-
st onze
ren het
terk om
en mis-
en nan-
vijand
al, onze
k.

al, dat
en, een
den uit-
e dagen
heid en
ek con-
ers) ons
p den
e dorre
n peilt,
ze ten
ij arbei-
tot dit
verstel-
leiding
rekend-
e voor-
zonder

a bouw,
erk.

id. Dan
de, één.

n vroe-
In de
r onzer
elijk en
st. En
en ernst
nadat
en over
ontzet-
brikken.
chisme,
andere
zeggen.

niet in-
h open-
n? Ver-
roepen
Welnu,
est. Hij
naren.
de volk-
es heils
alleen-
lie des

Heeren zijn zullen zich bij één voegen en 't zal worden als op den Pinksterdag: één hart en één ziele.

De ouderling oppermachtig?

„Niet terug”. Zoo wil het ook de steeds ietwat vermakelijke heer v. G. Z. (van Gereformeerde zijde) in de „N. R. Ct.” 't is eigenlijk jammer, dat de krokodillentranen naar het rijk der legenden zijn verwezen. De Kerknieuws-rubriek in genoemd blad was anders zoo'n beste Nijl en de heer v. G. Z. zoo'n beste huiler. Ach, waarom die man al niet treurt! 't is niet om te gelooven. Nu eens gelden zijn tranen het proces Netelenbos, dan weder de breuk van Wisse. Verleden week zat hem de jeugouderling dwars. En nu de ouderling als zoodanig.

Ziehier de beeltenis van den Gereformeerden ouderling, door v. G. Z. geconterfeit:

De Gereformeerde ouderling is een ijverig man, hij werkt in den regel veel voor zijn gemeente, maar toch meenen wij, dat zijn arbeid niet altijd voordeel voor zijn Kerk afwerpt. Het zou voor menige gemeente bevorderlijk zijn, als zij eens een heel stel nieuwe ouderlingen kreeg. In maar al te veel gevallen wordt gezondigd tegen de Dordtsche Kerkenorde, die verplichte afdeling eischt. Veelal worden de afredenden terstond verkiezbaar gesteld met het gevolg, dat steeds dezelfde personen in den kerkeraad zitting hebben. De enkele nieuwigheid, die af en toe een plaats in het sanhedrin wordt waardig gekend, kan geen wijziging brengen in den geest, die daar heerscht en ook hij neemt al spoedig de eigenaardigheden der ouderlingen over. Daar de ouderling instancematig een afkeer heeft van al wat nieuw en ongewoon is, zoekt hij elke verandering tegen te houden. Hij voelt waar gevaar dreigt. Hij heeft geen lange verhandelingen noodig over vraagstukken die aan de orde van den dag zijn om zijn houding te bepalen.

Die ouderling is de gevreesde man. Hij heeft een bloeddorstigen aard. Hij maakt vooraanstaande mannen in onze kerken nerveus. Hoort maar:

Als de ouderling de schare ongerust gemaakt heeft en haar er van doordrongen heeft, dat er gevaar dreigt, dan hebben gewoonlijk de officiële leidscheden der orthodoxie, in de Geref. Kerk zoowel als daar buiten, de gewoonte zich met den stroom mee te laten drijven en zich aan het hoofd der verontrusten te plaatsen, die om veiligheidsmaatregelen roepen. In de Geref. Kerken wordt het gevaar steeds grooter, dat predikanten zich door de conservatieve elementen zullen laten misbruiken tot het doen van uitspraken, die zij uit eigen beweging nooit zouden hebben gedaan, tengevolge van het wantrouwen, dat in die Kerken heerscht jegens predikanten van wie men gist, dat zij niet zuiver in de leer zijn. Het offer van Netelenbos is niet voldoende geweest. Er worden nog meer afvalligen gezocht. Het is begrijpelijk, dat vele predikanten wat nerveus worden door dat speuren naar ketters en gaarne een gelegenheid aangrijpen om te kunnen toonen, dat zij niet de onwaardigen zijn, die aan de kettervrees dienen ten offer gebracht te worden. Dat zoo iets inderdaad mogelijk is, blijkt ten duidelijkste uit een artikel van dr. B. Wielinga, Gereformerd predikant te Amsterdam, in het weekblad „De Reformatie”, waarin hij, om geruchten dienangaande tegen te spreken, den volke kond doet, dat hij nog altijd volkomen trouw is aan de belijdenis.

Men is zich niet half bewust, wat er gebeuren zal, als de macht van den ouderling niet geknot wordt. „Als dat zoo doorgaat, kan het spoedig zoover komen, dat gereformeerde predikanten in de kerkelijke bladen hun rechtzinnigheid gaan adverteeren” roept hij al schrijvende uit. Nu, dat zou voor onze kerkelijke bladen nog eens een voordeeltje kunnen worden. Ze hebben over 't algemeen niet te worstelen met een teveel aan advertenties. Maar ook het slot van 's mans ontboezeming moet ge nog even aanhooren. Het is hetsch de moeite waard.

„Men zal nu wel met ons willen gelooven, dat de ouderling in de Geref. Kerken op menige plaats zoo ongeveer alles te zeggen heeft, want ook in de kerkeraadsvergaderingen heeft hij het meeste in te brengen.”

De „men”, tot wien v. G. Z. zich richt, wordt dus voor tamelijk lichtgeloozig gehouden. 't is ook een liberale „men”.

Een broeder van v. G. Z.

v. G. Z. is uit een talrijke familie. En meerdere van zijn broeders hebben schrijverstaten. Een schijnt er zelfs Geref. predikant te zijn. In „Bergopwaarts” vond ik ten minste een artikel, dat zoo begon: „Naar men zegt heeft Ds. Netelenbos brieven ontvangen van niet minder dan dertien predikanten der Geref. Kerken, die hem hunne sympathie hebben betuigd” en zelf ondertekent hij nu als „De Veertiende”.

Natuurlijk toont hij, anders ware hij geen broeder van v. G. Z. vreeselijk op Gereformeerde Kerkbodes. Ook ons blad krijgt een veeg uit de pan. Om nu te laten zien, dat wij publiciteit allerminst schromen, nemen wij zijn stuk grootendeels over.

De Gereformeerde Kerken verheugen zich in een aantal Kerkbodes, die naarstig toezien op de leer der predikanten en bij de geringste „afwijking” alarm blazen.

Ondertusschen verheerlijken zij het neo-Calvi-

nisme, prediken zij de veronderstelde wedergeboorte en zijn ze „in de lijn des verbonds”.

In hunne banieren hebben zij geschreven „de eere Gods” en prediken die in niet altijd gekuistchen vorm „op alle terreinen des levens”. Bovendien zijn de redacteurs echte schreeuwelijken en zien ze minder op de middelen dan op het doel.

Zoo ver is het reeds gekomen, dat een man als Dr. Geelkerken, die zijn getuigenis deed hooren tegen „Het Getuigenis” der laatstgehoudene Synode, zoo juist genoemd: „het mandement der Gereformeerde bisschoppen”, wiens woord zoo noopt tot zelfonderzoek, gemeend heeft een aanklacht te moeten indienen wegens laster tegen den bekenden redacteur van „Het Friesch Kerkblad”, Dr. Van der Meulen, in „Bergopwaarts” eens genoemd „de bloed-worsttheoloog”.

Zal deze aanklacht ontvankelijk worden verklaard? Of zullen de andere Kerkbodes, de kleine pers, die in elk opzicht klein is, front maken tegen den man, die met Dr. Brussaard een poging, een eerlijke poging aanwendde om Ds. Netelenbos te redden?

Wij vermoeden het laatste. Want wat een man als Ds. Wisse, wiens prediking en wiens geschriften zoo ernstig tegen het intellectualisme hebben gewaarschuwd, niet alleen van „het Friesch Kerkblad”, maar ook van de „Geldersche” en „Zeeuw-sche” en „Noord-Hollandsche” en „Zutphensche”, die maakte het 't fraaist, maar ook van „de Hazuin” en „de Ster” te hooren kreeg, grenst aan het ongeloofelijke.

Maar inmiddels komt bij mij, en bij velen predikanten en studenten de vraag op, of wij deze dingen langer kunnen duldten? Of het niet tijd wordt ons te vereenigen. Wij zijn talrijker dan men gelooft, dan „de Reformatie” gelooft, dat nieuwe blad, dat ons naar „een tweede Trente” voert.

Indien Dr. Geelkerken eens het initiatief wilde nemen. Een vergadering van die predikanten, die de zaak Netelenbos uitschakelende, zich homogeen wilde verklaren met het streven van Geelkerken en Vermaat, in de Paaschvacantie bijv., want met Vermaat geloof ook ik niet in het Calvinisme in de Geref. Kerken, in de veronderstelde wedergeboorte en in alles, wat men ons tegenwoordig opdischt als zuiver naar de Gereformeerde „beginselen”.

„De Reformatie” voert volgens hem naar een tweede Trente.

Waarlijk geen geringe beschuldiging.

Gaarne zouden wij daarover nader met hem willen handelen, indien hij slechts zijn naam wil bekendmaken.

Overigens duwt hij enkele met name genoemde predikanten in een hoek, waar zij volgens eigen uitdrukkelijke verklaring niet willen staan.

De vraag dring zich op, of hij wel op de hoogte is. „Veertiende”, uw strijdwijze is niet mannelijk en fier. HEPP.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN.

Mag ik als lid onzer Kerk, eens een opmerking maken, die m.i. van veel belang kan zijn voor „zoekenden naar zekerheid” onder ons. Ik hoorde voor eenigen tijd van den kansel dit frische woord aan de „bekommerden”: „Als gij van harte uwe zonden den Heere hebt beliden, dan gebiedt u Gods Woord te gelooven, dat uwe zonden u vergeven zijn. Als gij, opgestaan na zulk een gebed nog twijfelt aan de vergeving uwer zonden, is deze twijfel schuldig ongelooft”. Dit woord verlijdde mij om zijn klaarheid en beslistheid. Edoch — de ervaring heeft mij geleerd, dat er nog een andere stap gedaan dient te worden, eer de blijdschap der zekerheid der schuldvergeving in zoete bevinding wordt genoten. Vergeef mij dus, als dit schrijven sterk subjectief is, eerder 't karakter van een getuigenis, dan van een verklaring heeft. Jaren en jaren had ik gebeden en gelezen, en nooit was ik tot zekerheid gekomen, totdat iemand mij opmerkzaam maakte op de beteekenis van het „danken” na 't gebed, en als den dag van gisteren herinner ik mij nog den gedrukwaardigen morgen, toen ik op zijn aandrang na mijn gebed er toe kwam om — zonder acht te slaan op wat ik gevoelde of niet gevoelde, op wat ik dacht, of niet dacht, om, op grond van 't getuigenis van Gods Woord — met zooveel woorden den Heere te danken voor de vergeving mijner zonden en voor de aanneming als kind van Hem. Die eerste dankzegging deed mij een helder licht opgaan; daarvoor werd ik in de ruimte gezet. Het is nu ruim vijf jaar geleden, en sedert is het de grondtoon van mijn leven en mijn gebed geworden; de blijdschap mijner ziele, die steeds meer bevestigd is door hetgeen Gods Woord er over schrijft.

„Filippenzen 4:6. Weest in geen ding bezorgd, maar laat uwe begeerten in alles door bidden en smeeken met dankzegging bekend worden bij God.”

En als wij bidden om geestelijke goederen, b.v. om den Heiligen Geest, om de vergeving onzer zonden, om de aanneming tot kind; goederen, waarvan de Schrift ons zegt, dat het de wil des Heeren is, die te geven op 't gebed; dan moet zulk een gebed gevolgd worden door de dankzegging voor de ontvangen schuldvergeving, voor den ontvangen Heiligen Geest, voor de ontvangen aanneming tot kind, op grond van Gods Woord, dat als absoluut zeker en betrouwbaar moet gelden.

Zoodoende, erit men God, door Zijn Woord voor Zijn heilig aangezicht tot grond te maken van eigen vrede en zekerheid en zoodoende ervaart men metterdaad, bevindelijk, het zalig bezit dezer geestelijke zegeningen.

Jaren en jaren, tientallen van jaren, ben ik altijd maar opgehouden met troostwoorden (?) als deze — ge moet maar aanhouden in 't gebed — op Zijn tijd zal de Heere wel verhooren — ge moet maar op de kenteekenen van 't geloof zien, enz. Alles volkomen

waar, maar voor mij onvoldoende gebleken. Eerst toen ik aan 't gebed de dankzegging paarde, ging 't licht mij op en 't komt mij voor, dat daar over 't algemeen veel te weinig in de prediking op gewezen wordt. Ik zou uit mijn nu vijfjarige ervaring velerlei kunnen mededeelen, maar hoop en bid, dat dit kleine stukje schrifts ook bijdrage tot reformatie van 't geloofsleven van zeer velen in onze Kerken — van de ernstigsten vaak — maar die bekommerd en twijfelmoedig nooit tot de blijde zekerheid des geloofs komen; die het zoo dikwijls herhaalde: „Wij weten” van Paulus nooit nog met blijdschap naspraken.

H.

S.

KERKNIEUWS.

GEREFORMEERDE KERKEN.

Tweestal te:

Hallum, A. J. Fanoy te Oosterzee en J. L. v. d. Wolf te Haastrecht.

Utrecht, R. E. v. Arkel te Soest en D. Hogenbirk Jr. te Charlota.

Zwolle, C. Bouma te Hoofddorp en S. Doornbosch te 's Hertogenbosch.

Beroepen te:

Bunschoten en Spakenburg A. J. F. van Hulstijn te Middelstum.

Kornhorn, D. van Dijk, cand. te Ooster-Nijkerk.

Nieuwerkerk a. d. IJssel, A. J. Fanoy te Oosterzee.

Vroomshoop, H. H. Schoemaker te Zwartsluis.

Wolvega, J. Voerman te Warns.

IJlst, J. v. d. Meulen te Schoonoord.

Zuid-Laren, D. Drenth te Leimuiden.

Bedankt voor:

Delft, F. C. Meijster te Rotterdam.

Echten, C. van der Woude, cand. te Sneek.

Herwijnen, G. de Jager te Grijskerke.

Intrede te:

's-Gravenhage, S. O. Los, Tekst Hebr. 4: 12—13.

Oenkerk, H. P. M. G. de Walle, Tekst Joh. 1: 29b.

Vorden, C. A. van Nood, Tekst 2 Cor. 4: 5.

Ineengesmolten. De Classis Groningen heeft de ineensmelting van de kerken van Bedum A en B met blijdschap goedgekeurd.

CHUISTELIJKE GEREFORMEERDE KERK.

Beroepen te:

Vlissingen, P. de Groot te Rotterdam.

Aangenomen naar:

Arnhem, G. Wisse te Driebergen.

Bedankt voor:

Doensburg, 's-Gravendeel, Hoogeveen, Maasland, Noordeloos en Zierikzee, G. Wisse te Driebergen.

NEDERLANDSCHE HERVORMDE KERK.

Drietal te:

Kralingen, N. v. d. Snoek te Zetten, M. Jongebreur te Veenendaal en D. Plantinga te Elburg.

Beroepen te:

Abbekerk, F. W. Boers te Graft.

Delfshaven, G. Bolkestein te Katwijk aan Zee.

Harich, B. Dijkstra te Longerbou.

Hedel, K. van As te Dirksland.

Kampen, J. J. Timmer te Montfoort.

Kortgene, K. H. Miskotte, cand. te Utrecht.

Nieuw- en St. Jousland, C. V. Meischke, om. pred. te 's-Hage.

Oudemirdum, P. Kruijt te Stiphout.

Rijsoord, J. G. L. Brouwer, cand. te 's-Gravenhage.

Vlissingen, J. A. van Selms te Dedemsvaart.

Winkel en Balk, J. Eringa te Woerden.

Aangenomen naar:

Aardenburg, H. J. Barnouw te Oude Niedorp.

Nieuwerkerk a. d. IJssel, N. Lijndijk te Scherpenisse.

Bedankt voor:

Beesd, Dr. Th. L. Huijtema te Apeldoorn.

Rijswijk (G.), W. J. van Elden te Terkaple.

Zwaagwesteinde, R. C. W. J. Hoek, cand. te Oudewater.

Afscheid van:

Alkmaar, T. Kloosterman, Tekst Lucas 12: 33—36.

Leerdam, Dr. J. Severijn, Tekst 1 Cor. 3: 13.

Intrede te:

Kamperland, G. de Wijk, Tekst Ex. 35: 14.

Minnertaga, L. Moolhuizen, Tekst Jes. 61: 1—3.

Tholen, K. P. Dalem, Tekst Ps. 119: 130.

Zierik, A. de Vries, Tekst 1 Cor. 2: 2.

ADVERTENTIËN.

NAAML. VENNOOTSCHAP „PHARUS”
HYPOTHEEK EN SPAARVERZEKERING-MAATSCHAPPIJ
Archimedesstraat 64 — 's-GRAVENHAGE.

Raad van Commissarissen:

Mr. J. A. DE WILDE, WILH. RICHTERS,
's-Gravenhage. 's-Gravenhage.

W. DE VLUGT, Amsterdam. S. BAKKER, Bussum.

Directie: J. P. MEIJER.

De Maatschappij „PHARUS” geeft naast gewone Pandbrieven ook SPAARPANDBRIEVEN uit, die naast 4% rente een dividend uitkeeren en een der meest praktische en aangename spaar-gelegenheden vormen.

Vraagt nadere inlichtingen bij de Directie.

Voor heeren vertegenwoordigers een aangename en loonende werkring.